

[Henry Christensen.]

er nok så letsindig; dette gælder også tanken om de budgetterede stigninger i de offentlige udgifter, uden at dette igen skulle undergrave vor økonomi. Jeg tror derfor, vi ved behandlingen af de kommende udgifter må drage visse konsekvenser.

Jeg har med tilfredshed mærket mig finansministerens udtalelser om, at vi må foretage en fordomsfri vurdering af de bestående udgifter med henblik på at skille de udgifter fra, som ikke længere har samme høje prioritet som tidligere. Jeg anser det for en rigtig og en nødvendig opgave i et moderne samfund. Vil regeringen og finansministeren være med til at sikre muligheden for denne opgaves løsning i folketinget? Mit parti vil i så fald tilsige sagligt og loyalt medarbejderskab. Vi ved, hvor vanskelig opgaven er. Jeg nævnede før nogle af de principper, som det her må være naturligt at lægge til grund.

Vi må for det andet igennem vurdering af, hvor meget statsbudgettet under hensyn til bl. a. de her nævnte økonomiske forhold samlet kan stige, uden at der udgår fornyet inflationspåvirkning fra de offentlige budgetter.

Vi må videre skabe arbejdsmuligheder for at prioritere her i tinget, så vi kan vælge de vigtigste opgaver først. Det fremlagte budget er et godt arbejdsgrundlag i så henseende; men vi må nå til en eller anden form for aftale mellem tinget og regeringen om, hvordan denne opgave skal behandles, hvad enten det skal ske igennem en koordination i finansudvalget eller i et andet folketingsudvalg — eller på hvilken måde det nu bedst kan ske. Der bør blot ikke ske det, at der ikke sker mere.

Vi må videre nå til beslutninger om, at ny udgiftkrævende lovgivning eller bevillinger, hvis konsekvenser rækker flere år frem i tiden, ikke mere afgøres isoleret, men bringes ind under en samlet vurdering og afgøres på grundlag af den prioritering, jeg nævnede.

Endelig vil jeg vende tilbage til en ting, jeg ofte tidligere har fremført: spørgsmålet om rationalisering og forenkling af administrationen i den offentlige forvaltning. Jeg har jo nok lagt mærke til visse ministres forstående udtalelser, når dette emne har været bragt på bane; men hver gang en opgave løses mere arbejdskrævende og mere kostbart end absolut nødvendigt, betyder

det, at andre vigtige opgaver af den grund ikke kan løses. Derfor siger jeg igen: utilstrækkelig rationalisering betyder dybest set asocial administration. Ansvarer her er særlig stort, fordi den offentlige administration jo ikke er underkastet de samme økonomiske love, der gælder ude i samfundslivet. Staten udskriver blot, hvad der skal til. Det er, som om de reformer, der skal rationalisere, støder på for megen modstand og for mange fordomme. Den rationalisering, som venstre eksempelvis har fremdraget i forbindelse med vore sociale sikringsordninger, tager det jo alt for lang tid at skabe fremgang for.

Jeg vil i det hele taget, hvad rationalisering angår, foreslå, at også den gøres til genstand for nærmere behandling i folketinget. Vi må have lejlighed til i et udvalg at blive gjort bekendt med de opnåede resultater, med de dokumenterede besparelser i de enkelte styrelser, og vi må også have besked om de styrelser, hvor der ingen resultater er. Vi må samtidig have mulighed for at stille spørgsmål for at få opklaret årsagen til, at resultaterne måske er så beskedne, som de er.

Jeg vil konkludere derhen, at det fremlagte 3 års budget giver folketinget et første arbejdsredskab. Det moderne samfund forudsætter i dag sådanne arbejdsredskaber, hvis vi skal forsøge på at lede udviklingen på en sådan måde, at de bedst mulige samlede resultater opnås. De gamle metoder må afløses af nye; regering og folketing må nu i fællesskab finde frem til de bedst mulige former for benyttelsen af et sådant arbejdsredskab som det, der her er fremlagt.

Jørgen Jensen: Også det konservative folkeparti er en varm tilhænger af orden i den offentlige økonomi; det gælder både i samfundsøkonomien som helhed, inden for staten og i det offentliges særlige økonomi, det, man med et fint ord kalder den offentlige sektor.

Nogen udpræget ordenssans er just ikke vist vedrørende samfundsøkonomien. Vi har jo stadig væk et betalingsbalanceproblem at kæmpe med, vi har prisstigninger, og vi har omkostningsstigninger af en sådan styrke, at vi nok med rette kan sige, at inflationen er en kendsgerning. På en måde har vi heller ikke tilstrækkelig orden i den